

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

de benedicendi studio. ca. 28.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

Leui. 4

ait. Quiesce ab ira, & derelinque furorem, noli emulari vt malefacias, quoniam qui malignantur, exterminabuntur. Nihil existimes laudabilius, nihil Christiano dignius placabilitate atq; clementia, & rursus nihil indecentius neque foedius immanitate, superbia, ira, impatientia. Reticulum iecoris offert domino, qui toleratione superat iracundiam. In iecore enim in ipso humore fellis, iræ receptaculum esse creditur, & quoniam hoc sacrificium in lege pro peccato offerri iussum fuit, puto quod is qui in omnibus patiens fuerit, & præteritorum criminum facile veniam consequetur, & in futurum innocentiam custodiet: seruata autem innocentia, inter beatos computabitur. Super omnia vero proderit, mente reuoluere, tum quæ patientibus proposita sint præmia, tum qualia impatientibus tormenta. Cogitare quoq; quanta pro nobis pertulerit dominus, quanta omnes, qui nunc cum illo sunt sancti, vt tali domino digni inuenirentur.

De benedicendi studio.

Cap. XXVIII.

Eccle. 9
Gen. 37
Gen. 49

Luc. 24

Post hæc optimum erit, ad seruandam erga omnes humanitatem animiq; mäsuetudinem, benedictiæ linguam assuescere, ac semper veluti immane præcipitium, sic euitare maledicti verbum. Omnibus benedicere, & ne maledicentibus quidem maledicta referre, magnæ constantiæ, magnæq; tolerationis indicium est. Benedic liberis tuis, quia scriptum est: Bñdictio patris firmat domos filiorum. Benedixit Isaac filio suo Iacob, & domino annuente cuncta quæ illi in votis fando congesserat, feliciter successerunt. Ipse etiam Iacob vita decedens, benedixit nepotibus suis Manassæ & Ephraim, diuinitusq; inspiratus futuras filioꝝ sortes cecinit. Bñdic seruis tuis. Chꝛs dñs benedixit discipulis suis. Etenim sicut Lucas ait, ab eis in cælū recessurus, eleuatis manibus bñdixit eis, ostendens quod quicunq; sua bñdictione se dignū exhibuerit, ipm in cælū eūtem sit secuturus. Benedic populo tuo. Moyses & Aaron sa

cerdos benedixerunt populo, & apparuit gloria domi-
 ni oibus q̄ aderant, vt ait scriptura. Vt ergo benedicen-
 tium merita testaretur, mirā manifestamq̄ sui plendo-
 ris visionem oculis humanis obiecit dominus, & q̄tum
 sibi benedicta seruoꝝ suorū placeant, aperte significa-
 uit. Atq̄ vt benedicēdi magis studiosos redderet, ip̄e q̄
 modo b̄ndicant docere voluit. Sic, inq̄t, benedicetis fi-
 lijs Israel, & dicetis eis: Benedicat tibi dominus, & cu-
 stodiat te: ostendat dominus faciem suā tibi, & miserea-
 tur tui: cōuertat dominus vultum suum ad te, & det ti-
 bi pacem. Vtq̄ sciamus omnibus benedicendū esse, idē
 dñs in euangelio, p̄ maledictis q̄q̄ iubet referri b̄ndicta,
 dicens. B̄ndicite maledicentibus vos, & orate p̄ perse-
 quentib. v̄s. Moses diem suū obiturus, cōuocatis tribu-
 bus ne intestatus decederet, singulis b̄ndixit, & q̄ futu-
 ra erant simul prophetauit. Quis igitur dubitet, qn̄ illi
 spiritu sc̄to repleantur, q̄s benedicere, beneq̄ oibus o-
 ptare plurimum delectat? Salomon, cui cælitus infusa
 sapientia erat, arca in templo collocata, victimisq̄ im-
 molatis, benedixisse dicitur ecclesiæ Israel, templumq̄
 dedicasse. Sed qm̄ iuxta Apostoli sententiam, Templum
 dei sanctum est qd̄ estis vos, templo dei benedicit, quis-
 quis fidei populo b̄ndicta impendit. Discāt nostri tem-
 poris episcopi promptiores esse ad b̄ndicendum, ne tem-
 plo dei maledixisse arguantur, cum temere & non meri-
 to aliquem fuerint execrati. Semper tutius est in bene-
 dicendo quam in deuouendo errare. Sciendum p̄terea
 duo esse benedictionum genera, alterum spiritale, alte-
 rum terrenum. Spiritalis benedictio de virtutibus est p̄-
 mioq̄ earum, terrena de diuitiis, de frugum hubertate
 de corporis incolumitate, de honoribus, de victoria sub-
 iugationeq̄ inimicorum, & aliis huiusmodi, quæ in Le-
 uirico promittuntur obseruatoribus mandatorum dei
 Qua qdem in re q̄ri potest, cur multi prophetae sanctiq̄
 legis, qui p̄ceptis diuinis pro sua virili semper obtem-
 perabāt, egestates, angustias, persecutiones passi sint, &
 post illos apostoli Christi, martyres, aliiq̄ fideles? quia
 certe illa terrena bona, ciuitates, prouinciæ, regna so-

Leu. 9.

Num. 16

Luc. 6.

Deut. 33.

Solomon
3. Reg. 8.Duo bene-
dictionum
genera.

Quæstio

Eph. 1:

lent appetere, turba videlicet in perferendis angustiis minus fortis, ne tententur supra id quod possunt. Sanctos vero atque perfectos, ut appareat quam constantes, quam firmi sint in contemnendis omnibus quæ diu stare nequeunt, & in illis quæ æterna sunt diligendis, necesse est aduersitatibus ærumnisque probari. Neque ideo fit illis iniuria siue dolus, quod terrenis bonis minus abundant, quando ea ipsimet quidem præ cælestium desiderio contemnunt atque aspernantur, maluntque in aduersis experiri, quam in prosperis otio torpescere. Prospera enim plerumque ad ignauiam compellunt, aduersa magis incitant ad virtutem. Quæ iusti patiendo spiritualium benedictionum gratiam acquirunt, bonis utique non his modicis & caducis, sed illis ingentibus & æternis fructuri, quæ pressius euidentiusque in euangelio quam in lege promissa sunt. Quanquam lex quoque spiritalis est, si tollatur velamen, & ea quæ scripta sunt, non omnia iuxta literam intelligantur. Spiritalis benedictionis meminit Apostolus, ubi ad Ephesios scribens, ait. Benedictus deus & pater domini nostri Iesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictione spiritali in cælestibus in Christo. Profecto qui huius benedictionis particeps est, eius conuersatio in cælis est, non in terra. Proinde nec terrena bona ad eum spectant, qui his expeditus, capere properat cælestia. Nos ergo talem ante omnia benedictionem, tam proximis nostris quam nobis ipsis impartiri semper optemus & precemur, qua impetrata nec aduersa efficere poterunt, ut indignemur, nec prospera ut lasciuimus. Bona igitur & dicamus omnibus & optemus, ita tamen ut semper animæ ratio habeatur magis quam corporis, ut quod cuique ad beatitudinem adipiscendam accommodatius futurum sit, hoc ei, in præsentis tempore contingat, siue id triste putatur, siue lætum, cum nihil tam graue sit, ut id non eleuet spes bonorum quæ promissa nobis expectamus. Sic igitur benedicatur omnis homo qui timet dominum, ut exhuberet frugibus virtutum, ut bonorum operum fecundus sit, ut animæ sanitate perfruatur, ut hostes inuisibiles vincat

& omnes carnis molestias superet, fide firmus, spei plenus, charitate feruidus, & ad bona tandem perueniat sempiterna; benedicatq; ei dominus ex Syon, qui fecit cælum & terram. Hic quippe benedicendi mos Apostoli. Apostoli.

Pauli epistolæ sic finiuntur, ut eis ad quos directæ sunt gratiam precentur & pacem, non huius mundi pacem vel gratiam, sed dei patris & domini nostri Iesu Christi & spûs sancti. Nihil ei deesse poterit, quem ubique dei gratia comitabitur. Qui autem linguam suam ad benedicendum assuefecerit, hic vere Christi seruus habebit, illor; in cælo copulandus consortio, quorum morem in terra fuerit æmulatus.

De maledicēdi neqtia. Cap. XXIX.

VT autem benedicendi studio diligentius incūbamus, opportunū videtur nunc scrutari, quantum mali maledicis & impuræ linguæ hominibus, .3. Reg. 1. positum sit. Semel enim cuius maledicta patienter pertulerat rex David, ultus est postea rex Salomon: & ille regem incessere ausus fuerat, capite mulctatus pœnas dedit, non ab eo hoc passus cui iniuriam intulerat, sed ab eo qui punire debuit alijs illatam, domino iubente: Principi populi tui non maledices. Exod. 22. .1. Cor. 6. Magis tamen pœna illa verenda est, de q; Apostolus ait, maledicos a regno dei excludendos cum fornicarijs & idolorum cultoribus. Qui autem inde repulsi sunt, eos ad inferos cruciari certum est, quoniam impij ac scelesti non solum bono summo priuantur, sed etiam supplicijs ascribuntur æternis, ita ut lingua nequam nulli perniciosior sit, quàm ipsi cuius est. Mordet alios maledicus, & semet maledictionis suæ telo conficit, similis viperæ illi, q; cū manū Pauli apostoli mordicus apprehendisset, nihil illum læsit, sed ipsa in ignem excussa & exusta perijt. Actu. 18. Perire non debuit dicet alijs, q; non læsit: sed ideo non læsit, q; deo prohibente lædere non potuit, perijt aut; quia lædere voluit, & mortē q; alteri inferre tentavit, iuste ipsa pertulit. Sic maledic⁹ dū oris sui pccitate alios offedere cōcupiscit,